

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. ve věci

žalobce: **F. J.**, e. č., státní příslušnost,
t. č. pobytem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky,
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2018, č. j. OAM-66/ZA-ZA11-ZA19-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2018, č. j. OAM-66/ZA-ZA11-ZA19-2018
se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2018, č. j. OAM-66/ZA-ZA11-ZA19-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle čl.

3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“), je Italská republika. Žádost o udělení mezinárodní ochrany je tak nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

II. Napadené rozhodnutí

[2] V napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul zjištěný skutkový stav, zejm. obsah poskytnutých údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 21. 1. 2018 a pohovoru provedeného se žalobcem téhož dne. Žalobce mj. uvedl, že odjel z Ázerbajdžánu přes Maďarsko, Rakousko do SRN, kde požádal o mezinárodní ochranu, neboť se ve své vlasti obával pronásledování salafistickou organizací, s níž byl dříve v kontaktu. Po dvou a půl měsíčním pobytu v Německu dostal oznámení, že vzhledem k tomu, že mu bylo uděleno Italskou republikou cestovní vízum, aplikuje SRN v jeho případě tzv. Dublinské řízení, které stanoví, který stát je odpovědný za jeho žádost o mezinárodní ochranu. Podle jeho vědomostí se v Itálii nechovají dobře k žadatelům o mezinárodní ochranu, mnoho jich končí na ulici bez jakéhokoliv zabezpečení a je to země, která je skrz na skrz propojena mafií. Žalobce nemá v ČR ani v EU žádné příbuzné ani sociální vazby.

[3] Žalovaný hodnotil zjištěné skutečnosti a následně po konstataci aplikovatelnosti nařízení Dublin III posuzoval jednotlivá kritéria pro určení příslušnosti členského státu EU k provedení a dokončení azylového řízení. Dospěl k závěru, že na případ žalobce je třeba uplatnit kritérium upravené v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, podle něhož je subsidiárně příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu první členský stát, v němž byla žádost podána. Jelikož žalobce si podal prokazatelně na základě výsledku porovnání otisků prstů v systému EURODAC žádost o udělení mezinárodní ochrany v SRN dne 17. 10. 2017, žalovaný měl za to, že příslušným státem je SRN. Proto požádal SRN o informaci o průběhu řízení, z níž vyplynulo, že odpovědným členským státem na základě nařízení Dublin III je Italská republika, neboť žalobce měl v den, kdy požádal o mezinárodní ochranu v SRN, krátkodobé schengenské turistické vízum Italské republiky č. platným ode dne 30. 9. 2017 do dne 22. 10. 2017 po dobu osm dnů.

[4] Proto žalovaný podal žádost do Itálie o přijetí žalobce zpět, na niž Italská republika ve dvoutýdenní lhůtě ve smyslu čl. 25 odst. 1 a čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III neodpověděla, což má za následek vznik domněnky, že žádosti bylo vyhověno a Italská republika má povinnost přijmout žadatele zpět.

[5] Dále se žalovaný zabýval otázkou, zda v Italské republice existují závažné důvody domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům, jde-li o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Vycházel přitom z Informace OAMP k azylovému systému Itálie ze dne 19. 1. 2018. Zabýval se otázkou doby trvání azylového řízení, právem na právní pomoc a fungováním nevládních organizací. Poté žalovaný hodnotil dopady rozsudku ESLP Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12) ze dne 4. 11. 2014 a konstatoval, že případ žalobce není

srovnatelný s tímto judikátem, neboť žalobce je zletilý a nemá rodinu, která by měla být do Italské republiky přemístěna.

[6] Rovněž se odkázal na zprávu (vyjádření) Úřadu UNHCR k situaci v Itálii z července 2013, která podle jeho názoru jednoznačně hovoří o zlepšení situace oproti předchozím letům, a to jak v oblasti přijímacích podmínek pro žadatele o mezinárodní ochranu, tak z hlediska kvality vedených řízení ve věci mezinárodní ochrany a dodržování dalších standardů společného evropského azylového systému. Následně tento orgán nevydal žádné stanovisko ve vztahu k realizaci návratů do Itálie, podle kterého by se členské státy měly zdržet transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do této země, na rozdíl kupř. od Řecka.

[7] Žalovaný dále uvedl, že žalobce nevyužil svého práva navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí či vyjádřit se ke zdrojům informací a způsobu jejich využití ani uvést další skutečnosti či informace. Tudíž žalovaný vycházel z uvedených podkladů.

[8] Žalovaný se vyjádřil i k možnosti uplatnění čl. 17 nařízení Dublin III s tím, že žalobce nemá v ČR žádné rodinné příslušníky, socio-ekonomické ani kulturní vazby. V ČR nikdy dosud nepobýval. Z uvedených důvodů žalovaný uzavřel, že nenašel žádné důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.

[9] Ze všech shora uvedených důvodů žalovaný shledal žádost žalobce jako nepřijatelnou, a proto zastavil řízení.

III. Žaloba

[10] Žalobce uplatnil proti napadenému rozhodnutí následující žalobní body. Především uvedl, že ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu neměla být aplikována, neboť v případě předání do Italské republiky hrozí, že bude v důsledku neuspokojivých přijímacích podmínek vystaven ponižujícímu či nelidskému zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Dále žalovaný nezjistil řádně stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a neopatřil si dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci.

[11] Konkrétně žalobce uvedl, že v případě svého návratu do Itálie by mohl být vystaven zacházení dosahujícímu minimálně úrovně ponižujícího, resp. nelidského zacházení ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy či čl. 4 Listiny základních práv EU. Podle žalobce je povinností žalovaného zabývat se v odůvodnění dublinského rozhodnutí tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nese riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Závěry žalovaného o této otázce pak musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, popř. v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spisu.

[12] Žalobce má za to, že žalovaný uvedeným požadavkům nedostál. Poukázal dále na rozhodnutí velkého senátu ESLP ve věci Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12), konkrétně na názor, že domněnka dodržování základních práv v jednotlivých členských státech EU je vyvratitelná domněnka. Proto i v případě dublinských návratů lze presumpci, že přijímající stát bude vždy postupovat v souladu s čl. 3 Evropské úmluvy

vyvrátit, pokud existují závažné důvody domnívat se, že dotčené osobě, bude-li navracena, hrozí reálné nebezpečí, že bude vystavena zacházení v rozporu s tímto ustanovením. V takovém případě je povinností předávajícího státu provést důkladné a individuální posouzení situace dotčené osoby.

[13] Žalobce odkázal na zprávu Švýcarské rady pro uprchlíky (Swiss Refugee Council) ze srpna 2016 věnující se uprchlíkům vráceným na základě nařízení Dublin III. Podle této zprávy je italský přijímací systém neudržitelný, nepropracovaný, přijímací podmínky a přístup k azylovému řízení jsou problematické a ne vždy zaručeny. Dále žalobce odkázal též na zprávu AIDA z března 2018 týkající se situace v tzv. dočasných přijímacích střediscích. Italské zákony pak za určitých podmínek umožňují odnětí výhod materiálních podmínek přijetí. Situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Itálii je i v současné době citlivá a neustále se vyvíjí, a proto je k přemísťování žadatelů do této země třeba přistupovat s velkou opatrností včetně vyhodnocení v kontextu konkrétních skutkových okolností případu.

[14] Žalovaný svůj závěr o neexistenci systémových nedostatků italského azylového systému opírá pouze o jediný informační zdroj, kterým je Informace OAMP k azylovému systému Itálie ze dne 19. 1. 2018. Tato zpráva však pouze v obecné rovině popisuje průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany v Itálii, systém azylových středisek a fungování dublinského systému v Itálii. Neuvádí však žádné konkrétní informace o tom, jaká je v současné době situace v italských azylových zařízeních. Napadené rozhodnutí se vůbec nezabývá otázkou adekvátnosti přijímacích podmínek pro žadatele o mezinárodní ochranu v Itálii. Lze důvodně pochybovat o tom, že by žalobce byla dostatečně garantována ochrana jeho práv v případě transferu do Itálie. Žalovaný se otázkou dostatečné garance práv žalobce v Itálii vůbec nezabýval, a proto nezjistil skutkový stav bez důvodných pochybností.

[15] Žalobce dále podpůrně odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 5. 2018, č.j. 43 Az 5/2018-103 a uvedl, že neexistence rozhodnutí na úrovni EU či ESLP o tom, že transfer do Itálie není možný, ještě neznamená, že by žalovaný mohl rezignovat na posouzení aktuálních podmínek.

[16] Konečně žalobce zpochybnil odkaz na stanovisko UNHCR z července 2013 (UNHCR Recommendations on Important Aspects of Refugee Protection in Italy, July 2013) s tím, že se tam hovoří o zlepšení situace, ale to je zavádějící, neboť i toto doporučení odkazuje na četné nedostatky. Toto stanovisko doposud nebylo revidováno. Žalobce odkázal na aktuální statistiku EUROSTATU, podle níž v dubnu 2018 evidovala Itálie 139 638 nevyřízených žádostí o mezinárodní ochranu.

[17] Podle názoru žalobce existuje důvodná obava, že v případě jeho vrácení do Itálie by mohl být vystaven ponižujícímu či dokonce nelidskému zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy. Napadené rozhodnutí neobsahuje žádné individuální hodnocení případu žalobce.

[18] Závěrem žalobce také namítl, že se měl žalovaný důkladněji zabývat možností posoudit aplikaci diskrečního ustanovení, zejm. čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

IV. Vyjádření žalovaného

[19] Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem v žalobě a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil nějaké ustanovení zákona o azylu, správního řádu či mezinárodní závazky České republiky. Žalovaný trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech. Správní orgán postupoval plně v souladu s bezprostředně závazným nařízením Dublin III. Správní orgán odkazuje na obsah spisového materiálu a na vydané rozhodnutí v jeho věci.

[20] K žalobním námitkám žalovaný podrobněji nic dalšího neuvedl a pouze shrnul obsah své argumentace obsažené v napadeném rozhodnutí s tím, že považuje toto rozhodnutí za zákonné a správné, jakož i souladné s nařízením Dublin III.

V. Posouzení věci krajským soudem

[21] Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud přiznal podané žalobě odkladný účinek usnesením ze dne 28. 8. 2018, č.j. 33 Az 18/2018 – 21.

[22] Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

[23] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Předmětem posouzení v této věci nejsou samotné důvody pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany, nýbrž podmínky pro aplikaci ustanovení § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Existenci závažných důvodů se domnívat, že v jiném členském státě dochází k systémovým nedostatkům azylového systému ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 604/2013, je soud povinen posuzovat podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2016, čj. 5 Azs 195/2016-22, přístupný na www.nssoud.cz).

[24] Žaloba je **důvodná**.

[25] Krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového stavu zjištěného ze správního spisu. Správní spis obsahuje především žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 1. 2018, poskytnutí údajů k žádosti ze dne 24. 1. 2018, protokol o pohovoru k žádosti ze dne 21. 1. 2018, a dále komunikace týkající se příslušnosti členského státu podle nařízení Dublin III. Z odpovědi Bundesamt für Migration und Flüchtlinge ze dne 24. 1. 2018 a ze dne 23. 4. 2018 vyplývá, že SRN se necítí

být odpovědným členským státem k přijetí žalobce zpět, neboť požádala Itálii o převzetí odpovědnosti, přičemž Itálie souhlasila s přijetím žalobce zpět na základě čl. 22 odst. 7 nařízení Dublin III (tzn. marným uplynutím lhůty dvou týdnů k zaslání výslovné akceptace). Na základě sdělení italského Ministero dell Interno ze dne 19. 2. 2018 Itálie odmítla přijetí žalobce zpět, neboť nejsou uspokojivé důkazy o tom, že žalobce překročil její hranice a žádost o přijetí zpět neobsahovala výsledky hledání v systému EURODAC. Žalovaný následně zahájil dne 20. 2. 2018 tzv. remonstraci a požádal o přehodnocení negativní odpovědi Itálie s tím, že odpovědnost Itálie byla založena přijetím vůči SRN. Odpovědnost Itálie za převzetí osoby žalobce a provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany vznikla ke dni 26. 10. 2017. Žalovaný následně urgoval žádostí ze dne 18. 5. 2018, aby italské Ministero dell Interno odpovědělo na žádost žalovaného o remonstraci. Ve spisu není založena žádná další odpověď Itálie na tuto žádost.

[26] Ve správním spisu je dále založena informace OAMP ze dne 19. 1. 2018 týkající se azylového systému Itálie, řízení o mezinárodní ochraně, azylových středisek, dublinského systému atd. Podle poznámkového aparátu i seznamu zdrojů této informace je patrné, že je založena na kompilaci zpráv AIDA, Ministerstva zahraničí USA, ECRE, ČTK atd. Informace obsahuje i popis situace v ubytovacích zařízeních, zejm. počty ubytovaných osob v jednotlivých typech středisek (data pochází z roku 2016). Podle protokolu o seznámení se s podklady pro rozhodnutí žalobce nechtěl navrhnout žádné další podklady se ke zdrojům informací vyjádřit.

[27] Krajský soud považuje úvodem za vhodné shrnout relevantní právní úpravu, na základě níž bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno. Žalovaným aplikované nařízení Dublin III sleduje především cíl stanovit jednotná kritéria a postupy společného evropského azylového systému, který je založen na myšlence spravedlivého určení příslušnosti jednoho členského státu k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to se zřetelem na humanitární zásady a ochranu základních lidských práv.

[28] Podle čl. 3 odst. 1, 2 Nařízení Dublin III platí, že „Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje **jediný členský stát**, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. **Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.** **Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.** **Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.**“

[29] Krajský soud při posouzení předmětné věci vycházel z toho, že žalobce nijak nezpochybnil samotný mechanismus, jakým žalovaný v součinnosti s německými orgány určil příslušnost Itálie jako členského státu odpovědného za provedení azylového řízení v případě žalobce. Veškerá žalobní argumentace míří k vyhodnocení tzv. systémových (systematických) nedostatků v Itálii, in eventum zvažení aplikace diskrečního ustanovení v čl. 17 nařízení Dublin III.

[30] Ve smyslu relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu je v tomto typu řízení ve věcech mezinárodní ochrany třeba shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl žalovaný posoudit, zda je na místě aplikovat čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a z důvodu systémových nedostatků určit jako příslušný jiný členský stát, in eventum samotný stát, který vede dublinské řízení. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, čj. 5 Azs 229/2016-44, *závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do státu primárně určeného jako stát příslušný pro posouzení jeho žádosti nebrání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů v daném státě ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, jež s sebou nesou pro žadatele o mezinárodní ochranu riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise; v opačném případě se správní orgán dopustí vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.* Uvedený právní názor navázal na předchozí judikaturu některých krajských soudů, které v případech, že žalovaný hodnotil systémové nedostatky v příslušném členském státě bez toho, aniž by tato úvaha měla dostatečnou oporu ve spisových podkladech, rušily a vracely žalovanému k dalšímu řízení (viz k tomu zejm. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2016, čj. 42 Az 3/2016-49, přístupný na www.nssoud.cz).

[31] Krajský soud tedy v prvé řadě zkoumal, zda napadené rozhodnutí žalovaného ob stojí z hlediska přezkoumatelnosti a dodržení procesních standardů azylového řízení. Je pravdou, že jediným dokumentem založeným ve správním spisu, který se vztahuje k situaci v Itálii, je Informace OAMP ze dne 19. 1. 2018. Nicméně je zřejmé, že tento materiál je ve skutečnosti kompilátem různých zpráv různých subjektů (AIDA, MZV USA, ECRE atd.), z nichž jsou citovány v textu určité výňatky. Krajský soud to sice nepovažuje za zcela vhodné, aby úvaha žalovaného z hlediska hodnocení situace v členském státě byla opřena pouze o takto zpracovaný listinný materiál, aniž by zdrojové zprávy o zemi původu byly založeny rovněž ve správním spisu, ovšem při zohlednění výše zmíněného charakteru této zprávy má krajský soud za to, že jako základní podklad pro hodnocení systémových nedostatků v Itálii jej lze akceptovat za podmínky, že budou doplněny i další zdroje informací i jiného charakteru (viz k tomu obdobně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 6. 2016, čj. 33 Az 8/2016-25, přístupný na www.nssoud.cz).

[32] Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí se ovšem nejednalo o jediný podklad, podle něhož si žalovaný učinil úsudek o situaci v Itálii. Žalovaný totiž explicitně vycházel také ze zprávy UNHCR k situaci v Itálii z července 2013, kterou v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyložil a jejíž závěry také hodnotil, a to v tom směru, že tato zpráva představuje oporu pro závěr, že došlo k zásadnímu zlepšení podmínek v Itálii

z hlediska standardů přijímání žadatelů o azyl. Proti výkladu této zprávy žalovaným ovšem žalobce směřoval některé žalobní námitky, a to zejm. z toho pohledu, že hodnocení této zprávy žalovaným nebylo objektivní, neboť pominulo konstataci některých zásadních nedostatků v azylovém řízení. Jak však krajský soud zjistil, označená zpráva není součástí správního spisu a ani nebyla podle protokolu o seznámení se s podklady pro rozhodnutí předložena žalobci k seznámení se a nebyla mu dána možnost se k ní vyjádřit.

[33] Krajský soud především zdůrazňuje, že situaci v Itálii nelze srovnávat kupř. se situací v Německu, Švédsku, Dánsku, Norsku atp., tedy zemí západní a severní Evropy, pro něž je možno i podle aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu uvažovat s vyvratitelnou domněnkou, že azylové systémy těchto členských států systémovými nedostatky netrpí (viz k tomu zejm. názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č.j. 4 Azs 73/2017 - 32, bod 34 odůvodnění).

[34] Jak Nejvyšší správní soud konstatoval například ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2015 č. j. 5 Afs 89/2013 – 29, „*těžiště dokazování má probíhat před správními orgány, přičemž není úlohou správních soudů provádět složitá dokazování a nahrazovat tak to, co měl již před nimi učinit správní orgán ... Správnímu soudu přísluší v rámci soudního přezkoumání správního rozhodnutí posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Soudní řízení správní není pokračováním správního řízení. Úloha správního soudu je tak primárně přezkumná, v zásadě se nejedná o soud nalézací, byť je správní soud samozřejmě oprávněn v přiměřeném rozsahu doplnit dokazování provedené správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.).*“ Není tedy úkolem krajského soudu, aby sám dohledával podklady, z nichž správní orgán vycházel při vydání svého rozhodnutí, neboť tyto podklady musí být součástí správního spisu, a to i v případě, že jsou dostupné kupř. z veřejné datové sítě, neboť nejde o notoriety či skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, čj. 1 As 33/2011-58, přístupný na www.nssoud.cz).

[35] Za této situace, kdy správní spis neobsahuje kompletní podklady pro posouzení otázky systematických nedostatků v Itálii, krajský soud shledal, že rozhodnutí trpí vadou ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s., neboť skutkové závěry žalovaného postrádají dostatečnou oporu v provedeném dokazování a v listinných podkladech založených ve správním spisu. Postup žalovaného byl rovněž stížen zásadní procesní vadou, pokud se odvolával na podklady, které nejsou součástí správního spisu a nebyly tak žalobci předloženy k seznámení a vyjádření ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu (viz k tomu ze dne 12. 1. 2017, čj. 5 Azs 229/2016-44, přístupný na www.nssoud.cz).

VI. Závěr a náklady řízení

[36] Vzhledem k tomu, že žalovaný neprovedl stran posouzení aktuálního faktického stavu azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Itálii všechny důkazy zmiňované v napadeném rozhodnutí a jeho tvrzení o stavu azylového systému v Itálii tak nemají dostatečnou oporu v podkladech obsažených ve správním spisu, jedná se o závažnou vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Doplnění důkazů k této zásadní skutečnosti v soudním řízení správním by přitom

představovalo zásadní doplnění skutkového stavu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., což není úkolem správních soudů, nýbrž posláním správního orgánu ve správním řízení ve smyslu naplnění zásady materiální pravdy.

[37] Soud tedy z důvodu této vady řízení zrušil bez jednání napadené rozhodnutí žalovaného ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) a c) s.ř.s., jak je ve výroku I uvedeno.

[38] V dalším řízení bude povinností žalovaného odstranit vytýkanou vadu řízení tím, že založí svůj úsudek o vyhodnocení existence či neexistence systematických nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení Dublin III v Itálii na relevantních aktuálních podkladech vztahujících se k aktuální situaci italského azylového systému, které budou všechny založeny ve správním spisu a budou v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně vyhodnoceny (zejm. v napadeném rozhodnutí citovaná zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN z července 2013 a další relevantní podklady, které žalovaný za tímto účelem shromáždí).

[39] Krajský soud tímto nijak nepředjímá, k jakým závěrům má žalovaný v otázce existence systematických nedostatků v Itálii (hodnoceno k datu vydání nového rozhodnutí) dospět, nicméně ukládá tímto žalovanému, aby se v dalším řízení věnoval i hodnocení žalobcem namítaných podkladů. Těmito jsou zejm. zpráva Švýcarské rady pro uprchlíky (Swiss Refugee Council) ze srpna 2016, jakož i zprávu AIDA z března 2018 týkající se situace v tzv. dočasných přijímacích střediscích. Zároveň by bylo vhodné, aby žalovaný vyhodnotil i současnou judikaturu ESLP ve věcech dublinských transferů do Itálie (např. stížnost č. 67981/16 H a ostatní proti Švýcarsku), jakož i příp. judikaturu správních soudů jiných členských států EU vedoucích dublinské řízení o přemístění žadatele o azyl do Itálie, a to ve vztahu k situaci žalobce.

[40] O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť úspěšnému žalobci nevznikly žádné náklady řízení a ani jejich přiznání nepožadoval. Proto krajský soud žádnou náhradu nákladů úspěšnému žalobci nepřiznal. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Z uvedených důvodů bylo o náhradě nákladů rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku II tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. září 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:

K. M.